

Győri László

Bankfiók

Gaz van a bankfiók oldalánál,
jó nagy, jó magas gaz,
ami talán azt jelzi, a bank is
annyira hatalmas.

Milyen jól van, milyen odaillő,
hogyan az oldalánál
a fal tövében kövér gaz bújik ki,
nem vezna virágszál.

Tisztaság és rend az irodában,
csupa intim, halk szó.
Ügymintézők, biztonsági őrok,
s néha egy bankrabló.

Kövér kötegek a széfben,
finom bankvezérek
a fölfoghatatlan messzeségben
ürítik a széfet.

A pipacs a töltés oldalában
csak a virágsektor
egyetlen része, de nagy mecénás
nyárelőn, ilyenkor.

Ontja a pirosat. Erre járok,
úgy kapom belőle
a tündöklést szememnek,
hogyan gazdag leszek tőle.

A világ fényei

Ringatózott a saroglya alatt
– a *saroglya* alatt! –
a fény, amely az utána jövőnek
mutatta, vigyázz, kocsi jár előtted
– szekér, lófogat! –,
valaki éppen hazabólogat.

Hazafelé hajtott fáradtan, mogorván
az őszi hidegben, ezen a kései órán
a városba, haza, sakkbábut tologatva.

A viharlámpa (szélcsöndben) zörgött, himbálózott
a sötétben, amely mindent behálózott,
még pislákol, még pislogott a láng.
Csak hazáig bírja, mert az éj túl falánk!
Csak hazáig bírja, a magányos kapuig!
Sóhaj illeti, hogy bírta, hogy hazavitt.

Kocsizörgésre fülelünk odabenn,
a jelre, hogy az útról, íme, megérkezett,
akire vártunk; a hosszú út véget ér,
megjött a kései vándor, a kései szekér.

Polyvát hoz, búzamag könnyű héjait.
(A búzaszemeken Jézus képe volt.)
Kasonként száll a padlásra,
örvénylik, didereg a szellős,
a hézagos kasban a polyva,
hánykolódik benne a sötét.

A világ fényei magukba roskadva
egy újabb zarándokút előtt.

Eljön a csordás

Csördül a csordás ostora,
gomolyog a város pora,
veri a kékes levegőt,
lötyögő tógyú jámborok
keresik már a legelőt,
a sok tehén tolongva,
csordába gyűlve bőg.

És este ugyanígy.
Bőgnek a hazatérő barmok,
duzzadó tógyüket rengetik,
tele van tejjel a tógy.
Kiválik egy-egy,
és megáll a ház előtt,
s ha nem nyílik a kapu,
csak bőg és egyre bőg.

Kisfiú, nyiss kaput,
ereszd be a messzi mezőt!

Az olló poklai

És most egészen meztelen
vagyok: csak szempillám van
meg szemöldököm,
tetőtől talpig pucéran
csügg a karom, az életem.
A hóhér azt hiszi: védtelen,
dermedt, kékülő köröm,
végső, elizzó holttetem.

De a szemem, a két szemem
néz, lát, pillámba öltözöm.